

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Kom till oss, himmelska duva, du milde Guds Ande, kom ned! Och in uti ordet, det ljuva, i ordet om Jesus oss led!

Kom, säg oss hur Fadern oss älskat, förklara oss gåvan han gav! Predika att Jesus oss frälsat från synden och dränkt den i hav! Amen.

Predikotext Joh 16:23–30:

[Jesus sade:] *Jag säger er sanningen: Vad ni ber Fadern om i mitt namn, det ska han ge er. 24 Hittills har ni inte bätt om något i mitt namn. Be och ni ska få, så att er glädje blir fullkomlig. 25 Detta har jag talat till er i liknelser. Men det kommer en tid när jag inte längre ska tala till er i liknelser, utan öppet förkunna för er om Fadern. 26 Den dagen ska ni be i mitt namn. Jag säger inte att jag ska be till Fadern för er. 27 Fadern själv älskar er, för ni har älskat mig och tror att jag har utgått från Gud. 28 Jag har utgått från Fadern och kommit till världen. Nu lämnar jag världen och går till Fadern."*

29 Då sade hans lärjungar: "Nu talar du öppet och inte i liknelser! 30 Nu vet vi att du vet allt och inte är beroende av att någon frågar dig. Därför tror vi att du har utgått från Gud."

I dag firar vi bönsöndag. Den handlar om att vi får tala med Gud, precis som när vi ringer till en god vän. Har du nån gång ringt till Gud? Men han har väl inget telefonnummer, eller hur? Jodå, det har han. Det ska jag berätta lite senare.

En tid av omvälvningar

När Jesus talar det här till sina lärjungar är det en omvälvande tid. Han är mitt i sitt avskedstal, som Johannes återger som den ende av evangelisterna. Det inledde han efter att Judas hade gått sin väg från nattvardssalen (Joh 13:31). I slutet av Joh 14 säger Jesus: "Res er så går vi härifrån." I kap 18:1 berättas att han med sina lärjungar gick över till andra sidan av Kidrondalen, alltså på väg mot Getsemane. Vi vet inte var Jesus talade det som infaller där emellan.

Jesus talar om den tid som har varit, när lärjungarna har varit som barn i sin fars hus och inte behövt bekymra sig om något. Han har talat i liknelser, för att människorna inte ska gå händelserna i förväg och göra honom till kung, men snart ska det komma en tid när predikan om honom som Messias ska ske öppet. Då ska de också be i hans namn till Fadern i himlen. Han talar om hur han ska gå till Fadern, alltså om den dagen som vi kallar Kristi himmelfärds dag, som infaller nu på torsdag. Han har också tidigare talat om Hjälparen som Fadern ska sända i hans namn, alltså om det som skedde på pingstdagen, som kommer om två veckor.

Då ska de få se hur pusslet går ihop. De ska få se det uppfyllas som GT:s profeter skådade in i, utan att själva få uppleva det. De skulle få frimodighet att öppet predika om den Uppståndne Herren. Ännu när Jesus talade det här var de samlade i en grupp som inte var synlig för världen. Efter att Jesus hade korsfästs stängde de in sig, för de var rädda. Men från pingsten trädde de fram på gatorna i Jerusalem och förkunnade hans uppståndelse mitt i templet.

Det var ett före och ett efter. Vändpunkten var de avgörande dagarna från långfredag till påsk. Mycket skedde också under veckorna mellan påsk och pingst. I våra kristna liv finns också i våra liv ett före och ett efter. Låt oss gå lite mer på djupet på det.

För alla behöver det inte vara så som det heter i en känd sång: "Jag kan minnas en tid i mörker, utan mening levde jag då." Kanske någon tänker: jag har aldrig varit sådan. Jag har alltid varit troende. Men oberoende av om vi har haft en omvändelseupplevelse, när vi gått från mörker till ljus, från otro till tro, så har Bibeln ett klart besked om tiden före.

Paulus skriver i Ef 2 om en tid i överträdelser och synder, och sedan (v 3):

Bland dem var vi alla en gång, när vi följde våra köttliga begär och gjorde vad köttet och tankarna ville. Av naturen var vi vredens barn, precis som de andra.

Om du är en sådan som lever och förblir i det tillståndet är du i verklig olycka: då är du vredens barn. Då ska du lyssna till vad Jesus har

gjort för att frälsa dig från olyckan. Det ska jag strax säga mera om. Men det står att vi alla har varit bortvända från Gud. Då vi föddes till världen bar vi på en synd som vi fick i arv av våra föräldrar. Det var inte en verksynd, något orättfärdigt vi gjort som spädbarn, men vi hade som alla andra naturliga människor en ond vilja. Därför gäller de här orden av aposteln: vi var alla bland dem som räknas som vredens barn. Här är ingen skillnad.

Då har vi inte heller någon chans att komma inför Gud i bön och räkna med att han hör oss. Jes 59:2:

Det är era missgärningar som skiljer er från er Gud, era synder döljer hans ansikte för er så att han inte hör er.

Men det har skett något som förändrat allt. Hör vad Paulus skriver om det (Ef 2:4f):

Men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, även när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande med Kristus. Av nåd är ni frälsta!

Jesus kom för att föra oss över från vredens tillstånd till nådens gemenskap med Fadern och med Jesus. Liksom vi alla hörde till vredens barn, som det står i Rom 3:23: *Alla har syndat och saknar härligheten från Gud*, så gäller också att *de förklaras rättfärdiga som en gåva, av hans nåd, därför att de är friköpta av Kristus Jesus*. Här får vi, vredens barn, full soning för våra synder och flyttas över till nådens rike där vi har rättigheter som kungabarn och får be vår Far om vad som helst.

Han har redan gripit in i ditt liv! Också fast du inte minns något av att Gud har gripit in, har det skett, för de flesta av oss redan tidigt i vårt liv, när vi blev döpta. Gal 3:26f:

Alla är ni Guds barn genom tron på Kristus Jesus. Alla ni som har blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus.

Du har kallats in i den nya gemenskapen, på samma sätt som Jesus kallade sina lärjungar in i gemenskapen med honom, och därmed i gemenskap med Fadern, alltså kallats till Guds barn. Att leva i tron på honom är alltså att leva med Kristus. Och lever du i tron på honom har du alltså förmånen att få be i Jesu namn.

Vi har ingen förtjänst av att ha kommit in i den här gemenskapen. Vi kan inte bli Guds barn genom vår bön eller vår avgörelse. Det spelar ingen roll hur vi kämpar och sliter för att vi ska få uppleva att Gud hör vår bön. Vi kan inte nödga Gud att ta oss till sina barn. Vi kan be därför att vi *redan är Guds barn*. Och att vi får vara det är Hans verk, från början till slut. Det har vi fått undervisning om under den tid som har gått: vi har fått se hur Jesus offrade sig själv i döden för att sona din och min synd, och hur han uppstod för att vi skulle leva med honom i det nya livet, där vi får njuta frukterna av hans verk. En av de frukterna är dagens ämne: att vi får be i Jesu namn.

Bönen i Jesu namn

I dag är vi alltså i vårt kyrkoår mitt i denna omvälvande tid, när vi har fått fira påsk och väntar på Andens upplysning och ledning under pingstens tid. I dag är den dagen när vi särskilt får tänka på och lära oss hur vi ber i Jesu namn.

Vi är vana vid att avsluta vår bön med orden "I Jesu namn". Men är det i själva orden som kraften finns? Är orden som en trollformel som gör att vi får bönesvar?

Nej, det har att göra med den nya livssituationen. Jesu lärjungar hade inte tidigare bett om något i Jesu namn. De hade ju försetts med vad de behövde av Jesus. Nu skulle han lämna dem, och de skulle möta många bedrävelser, bland annat fiendskap och förföljelse. Därför ger han dem den stora förmånen att gå till Fadern direkt, men inte i egen kraft, utan därför att de var Jesu lärjungar. De fick vädja till Fadern för hans löftes skull.

På samma sätt får vi ta Jesus på orden och för hans löftes skull gå till vår himmelske Far för att låta honom få veta våra önskningar. Och vi får lämna allt till honom.

Det är några saker som vi behöver betona i bönen i Jesu namn.

För det första är det *en ödmjuk bön*. Det är inte en order. Det är inte ett krav som vi ställer på Gud. Därför är vår vanliga böneställning, att böja vårt huvud och knäppa händerna, och gärna också falla på knä, ett uttryck för att vi

kommer ödmjukt inför Gud, och inte med någon makt så att vi visar knytnävarna: du har lovat att jag ska få vad jag vill.

Också Jesus själv måste lära sig ödmjukhet. Han lärde sig lydnad, skriver Hebreerbrevet. När han bad ställde han sig under sin Far, även om han var jämlik med honom. Så mycket mindre ska vi ställa oss upp och kräva att Gud ska höra oss för vår egen skull. Vi har ingen rätt att säga: "Gud, du har lovat, och nu är du så vänlig och håller vad du har lovat!" Att betvinga gudar hör hedendomen till.

För det andra hör det till en bön i Jesu namn att lämna allt i Guds händer: *Ske din vilja!* Det lärde oss Jesus själv. När han vårdades inför sitt lidande i Getsemane trädgård sa han (Matt 26:39):

Min Far! Om det är möjligt, så låt den här bägaren gå förbi mig. Men inte som jag vill, utan som du vill!

Därför lärde han oss också be: *Ske din vilja, så som i himmelen, så ock på jorden.*

Min mormor brukade säga att hon ber olycka över sina barn. Hon brukade be att Gud skulle se till att de bevaras i tron, och att han får använda vilka medel han finner bäst för det. Och eftersom vi är hårdhjärtade måste Gud ofta använda väldigt svåra medel.

Löften om bönhörelse innehåller en paradox: vi har löftet att få vad vi ber om, men vi får inte alltid vad vi önskar på det sätt och just då när vi önskar. Helt enkelt för att Gud vet bäst. Och framför allt har han ett mål:

För att vår glädje ska bli fullkomlig

Jesus sa: *Be och ni ska få, så att er glädje blir fullkomlig.* Det är ett oerhört starkt löfte.

Vi får inte alltid bönhörelse här i tiden, men det är helt säkert att den kommer i Guds tid, när vi ber efter hans vilja och i Jesu namn.

Vi upplever inte alltid glädje i våra liv. Vi möter många svårigheter. Vi dras med sjukdomar, vi har besvärigheter i våra äktenskap och i våra familjer. Det här är sådant som ska driva oss till ivrig bön. Vårt kött är fortfarande motståndare till Gud och vill göra oss lata att be. Djävulen försöker använda vår lättja att för-

summa bönen. Därför kan vi behöva hjälpmedel. Jag vill tipsa om ett sådant hjälpmedel.

Tänk på en viss typ av staket runt vår gård, eller ett räcke som vi bygger på vår altan. När vi bygger ett staket slår vi först ner några stolpar med jämna mellanrum. Sedan spikar vi upp två brädor vågrätt, en upptill och en nedtill. Och till sist fäster vi lodräta spjälor på de här brädorna så att staketet blir tätt.

Vi ska tänka oss stolparna som våra gudstjänster, där vi samlas varje söndag för att be och lyssna till Guds ord och fira nattvard. Försumma ingen gudstjänst, för då ramlar staketet sönder!

De två vågräta brädorna är våra husandakter, som vi börjar och slutar dagen med. De försummas ofta, men de är också väldigt viktiga.

Låt Kristi ord rikligt bo hos er med all sin vishet. Undervisa och förmana varandra med psalmer, hymner och andliga sånger och sjung till Gud med tacksamhet i era hjärtan (Kol 3:16).

Så har vi de lodräta spjälorna. Det är den ständiga bönen.

Viktor Rydberg uttrycker det här i en dikt som han kallat Hesiodos' råd:

Bön med lyfta händer är ej nog,
lantman, då du ber för jordens gröda.
Bed med handen på din plog!
Då välsignar bönen kraft din möda.

Paulus skriver i 1 Tess 5:17: *Be utan uppehåll.* Vi har förmånen att alltid få tala med Gud. Mitt under dagens möda får vi ge namn åt våra bekymmer, mitt under glädjeämnen får vi tacka honom. Och framför allt har vi fått en uppmaning att ropa till Gud på nödens dag. Då ringer vi Guds telefonnummer: 5015. Det kommer från Psalm 50:15: *Ropa till mig på nödens dag. Jag ska rädda dig.* Där finns också en fortsättning: *och du ska ära mig.* Vi får räkna med att Han som har all makt också ska kunna ge oss det vi ropar till honom om. Och vi ska inte glömma att tacka Gud och också ge ett vittnesbörd om Guds godhet genom att erkänna att bönhörelse är hans nåd och godhet, det är inget som vi ska ha äran av.

Framför allt ska vi i bönen hålla hoppet om himlen levande. Det är där vår glädje blir full-

komlig. Vår glädje blir inte fullkomlig här i tiden. Det är för att vi ska få den eviga glädjen som Jesus har kommit. Det är därför du blev döpt. Det är därför Gud har varit god mot dig så att han gett dig sitt Ord och berättat om vad Jesus har gjort, och det är därför som den helige Ande fött tron i dig. Därför ska du vara med i den himmelska glädjen som aldrig hotas av något ont och som aldrig ska ta slut.

*Så lär mig bedja och vänta svaret
och vara stilla i tro på dig,
tills jag får skåda en skön fullbordan
av varje löfte du givit mig!*

Amen.